

שש א ברכה

יוצא לאור ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "מקור חיים"
 בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג רבי יוסף מוגרבי שליט"א
 בית הכנסת "זכור לאברהם" פיצ'וטו רחוב מפרץ שלמה 100, קרית שרת חולון

גליון מס' 313

ערש"ק פרשת "ויקרא" כט' באדר תשע"ב

זיזי הצדיק

התחזיות חזו יום סוער וגשום לפנינו. כך באמת היה. בלילה כיסו העננים את רקיע השמים והמטירו מנה גדושה של גשם. הרחובות הוצפו, מזמן לא נראה כמראה הזה בארצינו הקדושה, ובפרט בשנים האחרונות שהיה מחסור גדול בגשם. הדבר חזר ונשנה גם בבוקרו של יום. גשם זלעפות ניתך ארצה ומילא שוב את הרחובות והכבישים במים. בתחזיות צדקו הפעם בדבריהם. צדקו אך לא לגמרי. החזאים לא לקחו פרט מסויים בחשבון, ששינה את כל התמונה. צדק גדול וקדוש במיוחד התגורר בבני ברק. בשבילו היה זה יום מיוחד ומרגש אף יותר מהכנסת ילדיו לחופה. מלבד שהיה זה ראש חודש ניסן שנאמרו בו מעלות נפלאות, אותו צדק וקדוש היה אמור להכניס ספר תורה שקנה מכספו הפרטי להיכל הקודש פנימה, וכמנהג ישראל תורה, היה ענין גדול זה אמור להיות מלווה בתהלוכה גדולה לכבודה של תורה. האירוע הגדול היה צריך להתחיל בשעות הצהריים ולהסתיים בשעות הקטנות של הלילה בערב בלתי נשכח. והנה שעות אחדות לפני תחילת המאורע, יצאה השמש במלוא עוזה והספיקה ליבש את הקרקע רווית המים. למפרע התברר שגם בשמים חיכו והתכוונו למאורע הגדול, וניקו ורחצו את הרחובות לכבוד האירוע ההסטורי. הצדיק הגדול והקדוש עליו אנו מדברים הינו האדמו"ר הקדוש מנדבורנה רבי יעקב ישכר בער, שכל כך קשה וכואב לכתוב אחרי שמו הקדוש זצוק"ל ולא שליט"א. הלב נקרע לגזרים בזכרונו איזה צדיק גדול וקדוש נלקח מאיתנו. עמוד האש ההולך לפני המחנה, שהאיר באור יקריות והרבה פעלים, זיכה את הרבים ואיחד הלבבות, עזר לאחים ופעל ישועות, הרבה קדושה וטהרה בעם והכניס חיות והתלהבות בעבודת ה'. מי יתן לנו חליפתו, מי יתן לנו תמורתו, מי יתן לנו כפרתו. אמת שהאברים נעשו כבדים יותר וקשה לצאת מן האבל הכבד שפקד את בית ישראל, אבל אין זה רצון הצדיק. רצון הצדיק שנקום ונתעודד ונרבה בתורה ובמצוות, נפתח עוד שיעורים ונקרב עוד רחוקים, נרבה קדושה וטהרה בישראל ונרבה בצדקות וביראת שמים, נפתח גמ"חים ונעזור למשפחות, נדאג ליתומים ואלמנות ונטה שכם לאחים שזקוקים לעזרה, נתחזק ונרבה בתפילות ונקרב את הגאולה. על יעקב אבינו נאמר בגמרא (תענית ה'): שהוא לא מת. שואלת הגמרא הקדושה וכי לחינם חנטו, ספדו וקברו את יעקב אבינו? מתרצים בגמרא: "מקיש הוא (יעקב אבינו) לזרעו, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים". כך גם הצדיקים. מעשיהם הטובים, ואורחות החיים, בניהם ותלמידיהם אותם השאירו, גורמים להם חיים לעולם. גופם אומנם נטמן באדמה, אך נפשם, רוחם ונשמתם, חיים וקיימים לעד ולעולמי עולמים וכאילו שלא נפטרו כלל מזה העולם. כמה חובה מוטלת עלינו לנסות עד כמה שידינו מגעת למלא את החלל העצום שנתר בעולם ובפירתם של הצדיקים, ובפרט שזה עתה שמענו מסילוקו של האל צדיק נשגב כ"ק האדמו"ר הקה"ט מויו"נץ זיע"א, והן ידוע שגדולי ישראל לוקים ונפטרים בעוון הדור. כמה אחריות רובצת על כתפינו להרבות בתורה ובמצוות, להוסיף במעשים טובים ובצדקות, להרבות בקדושה ובטהרה ולחזור בתשובה שלימה. המצב כלל לא פשוט וקל, וחייבים אנחנו לפייס את הקב"ה ולרצות את אבינו שבשמים, שיסלח וירחם עלינו וישלח לנו את משיח צדקינו. גם בפרשתינו אנו קוראים על הקורבנות שהיו מכפרים על נפשינו ומקרבם אותנו לאבינו שבשמים. ועתה בעוונותינו נחרב בית הבחירה. אך כבר הובטח לאברהם אבינו מאת בורא כל העולמות, שגם שלא יהיה בית מקדש ויתבטלו הקורבנות, יהיה לנו תחליף - ונשלמה פרים שפתינו. התפילות הם במקום הקורבנות. כמה צריכים אנו לדקדק בהן, כמה צריכים אנו להתפלל במתון ובכוונה עם הכנה ראויה. כמה צריכים אנו לשמור ולהיזהר בכבודם של בתי הכנסת ובתי המדרש, מקום בו אנו מתפללים ושופכים את ליבנו לאבינו שבשמים. ואם נזכה להתחזק ובפרט בימים אלו שאומרים רבותינו: בניסן נגאלו אבותינו ובניסן עתידים להגאל, בודאי שהקב"ה ירחם על עמו ישראל, ישמרנו וירפאנו, יצליחנו בזכות הצדיקים החיים ושוכני עפר, ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו, אמן.

"אירוז מתאים?"

נתאר לעצמנו: לאחר שידולים והפצרות מרובים, נענה אחד מגדולי הדור לבקר בביתנו ולהאציל מברכותיו על בני המשפחה. השמחה בליבנו גואה, אך יחד עם זאת מטרידה אותנו המחשבה, הכיצד נוכל להכיר לו טובה, במה נוכל לשמחו, חייבים לחשוב על רעיון מקורי! לאחר התלבטויות מרובות, עולה ברעיונינו רעיון "גאוני", כדורסל - בודאי אין לו לרב המפורסם בביתו, ויתכן אף שנהדר לקחת אותו למגרש לקלוע לראשונה בחייו לסל. אין ספק שאם נוציא מחשבה זאת מהכוח לפועל, יסתכלו עלינו כאילו נפלנו מהירח! בודאי זקוקים לטיפול נפשי דחוף! וכי זה מה שמעניין את גדול הדור, אתמהה!?

אחים יקרים, במה דברים אמורים, קוראים אנו בפרשתינו על מצוות הקרבת הקורבן, וקורבן הן ידוע מלשון קירבה, שעל ידו מתרצים ומתפייסים אנו עם בוראנו, ושומרים את הנשמה הטהורה שבקרבנו, כיאה וכיאות. אותה הנשמה חלק אלוהים ממעל, גדולה אף מהמלאכים עצמם! ואם יעלה בליבו של משהו מאיתנו לרצותה בתאוות העולם הזה, הן כבר זעק המקובל האלוקי רבי משה חיים לוצאטו זצ"ל בספרו המפורסם "מסילת ישראל", שלימדנו חו"ל במדרש קהלת על הפסוק: "גם הנפש וכוונתה", משל למה הדבר דומה, לעירוני שנשא בת מלך, אם יביא לה כל מה שבעולם, אינם חשבים לה כלום, שהיא בת מלך. כך הנפש, אילו הבאת לה כל מעדני עולם, אינם כלום לה, ולמה? שהיא מן העליונים. וכן אמרו חז"ל באבות: "על כרחך אתה נוצר ועל כרחך אתה נולד", כי אין הנשמה אוהבת את העולם הזה כלל, אלא אדרבא, מואסת בו... ממילא לא נותר לנו אלא לדאוג לנשמה שהיא רק אורחת בעולם הזה לאירוח מתאים ו"להאכילה" באוכל שהיא מסוגלת ל"קלוט": תורה, מצוות ומעשים טובים, ונזכה להחזירה למקורה, אחרי מאה עשרים שנה זכה וברה!

זמני כניסת שבת וציאת השבת לפי שעון קיי

לרבו תם	יצאת השבת	כניסת השבת	ת"א
20:07	19:31	18:32	ת"א
20:14	19:30	18:17	י-ם
20:12	19:31	18:24	חיפה
20:12	19:31	18:34	כ"ש

הפסרת השבוע: "כל העם"

מטעמים לשבת

"כל זולב לה" (ג, טז)

כתב הרמב"ם זצ"ל (בסוף הלכות איסורי מזבח) "כל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב, יהיה מן הנאה והטוב. האכיל רעב, יאכיל מן הטוב והמתוק שבשולחנו. הקדיש דבר, יקדיש מן היפה שבנכסיו. וכן הוא אומר: "כל חלב לה!" (מנחות סד ע"א) וכן לענין חסד והטבה. רבי מאיר הלוי בירנבוים שליט"א, עלה לקבל הסכמת מרן הרב שך זצ"ל לספרו. מרן, שהיה אז למעלה מבן תשעים שנה, החל לכתוב לאיטו, במאמץ רב. לאחר שכתב, אות אחר אות, שתי שורות, הבחין ששכח לכתוב שם המחבר. עגש את הדף, והתחיל לכתוב מחדש!

(לולי תורתך)

"דבר אל בני ישראל לאמר נפש

כי תזוטא" (ד, ה)

כתב הרב "איבי הנחל" זצ"ל: ישראל לאמר נפש כי תחטא - סופי תיבות "ישראל". לרמזו, שאין התשובה מועלת בסוף מעשה אלא בישראל, משום ש"ישראל אף על פי שחטא - ישראל הוא", לפיכך מתכפר לו בתשובה בודיו ובקורבן. אבל בגויים אין התשובה מועילה. ואף על פי שגם בגויים מצינו שבשנותם דרכם אינם נעשים, כמו

באנשי ינונה, אבל אין עוונם נמחק מכל וכל כמו בישראל, שעל ידי תשובתם שבים למקור מחצבתם ולטהרתם כאילו לא חטאו כלל! (מעין השבוע)

"ונפש כי תזוטא בשגגה" (ד, ה)

הרב "בעלי ברית אברם" זצ"ל, ביאר את ענין הקורבן באופן נפלא: העונש על עבירה, צריך להיות במידה כנגד מידה. הרוצה, למשל, קיפד חיים - לכן עונשו במיתה. אבל אם אדם חטא בשוגג, בעבירה שיש בה עונש כרת ומיתה, במה יענש? אי אפשר לגזור עליו עונש מות, שהרי העבירה נעשתה בשוגג, כלומר בלא שכל ודעת. לפיכך מצוה עליו התורה להקריב תמורתו בהמה, שאף היא בלא שכל ודעת, והרי זה עונש במידה כנגד מידה... (מעין השבוע)

"ונפש כי תזוטא ושמעה קול אלה"

(ה, א)

הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל הביא דברי התוספתא בשבועות "אין אדם מתחייב לשמוע אלא אם כן חטא, שנאמר: ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה". והיינו, ונפש מראים לאדם דבר רע אלא אם כן חטא, ורומזים לו שיתן אל ליבו וישוב על חטאו. ואמר מרן הרב שך

זצ"ל בשם רבינו חיים מוולוז'ין זצ"ל, שה הביאור בכתוב "ענין לנוכח יביתו, ועפעפיך יישירו נגדך" (משלי ד, כה). שהרי אין אדם רואה חובה לעצמו ואינו רואה נגעי עצמו. קרוב הוא אצל עצמו, ואיך יבין חסרונותיו. עצה אחת יש: הואיל וחסרונות הזולת רואה הוא, יבין שאין מראים לו אותם אלא משום שיש בו מעין אותו חסרון. ואז, כאשר עיניו לנוכח יביתו, לחסרונו של הזולת, ישיכל להיטיב עפעפיו נגד עצמו, ולראות שחסרון זה מקנן גם בו. וכבר היה מעשה, שאדם בא לפני מרן זצ"ל וסיפר על עוולה נוראה שגרם לו פלוני במתכוין. שאל: מעתה, מותר שתהיה לי קפידא על אותו אדם, הלא כן? ואמר לו מרן: קפידא, הוא מושג שאינו משיגו... שהרי אם נגרמה לך עוגמת נפש, חייב אתה לערוך חשבון נפש. וכמו שכתב בספר החינוך (מצוה רמא) בטעם איסור "לא תקום ולא תטור". אלא מאי, יגלגלו חוב על ידי חייב? זה אינו ענייך, ועד שאתה שואף לתקנו, תעמול לתקן עצמך. וכשתענין בדבר תמצא, שאף אתה נגוע באותה מידה. וכמו שכתב שלמה המלך בחוכמתו "גם לכל הדברים אשר ידברו אל תתן ליבך, אשר לא תשמע את עבדך מקללך, כי גם פעמים רבות ידע ליבך אשר גם אתה קיללת אחרים" (קהלת ז, כב) ומה מקום יש להקפדה?... (לולי תורתך)

מוקנים אתבונן - סיפורי צדיקים

עד שהצעיר הרהיב עוז בנפשו ושאל את הרב, אם לאחר הסעודה שיאכל פה ישוב אופנונו לנסוע כבתחילה? "בודאי!" - השיבו הצדיק, "העיקר שתשב פה עימנו". כאחד שכפאו השד, היסב הבחור לשולחן הרב, שמע את קידושו וסעד עימו סעודת שבת, בתום הסעודה רצה לפנות לדרכו, אולם הצדיק עיכב בעדו באומרו: "מה החיפזון הזה? הישאר עימנו, עוד מעט יגיע זמן מנחה". הבחור נרגז קמעא ואמר לצדיק: "מנחה, מה לי ולמנחה?". הרב שרעבי לא נרגש מדיבוריו של הצעיר, הכביר עליו מילים ושידלו שיתפלל עימם ויסעוד סעודה שלישית, ובהצרה גלויה הבטיחו שהאופנוע שלו ימשיך לפעול רק בתנאי שהבחור ישאר פה. בלית ברירה נשאר הלה לשהות בבית הרב עד לצאת השבת. אז אמר לו הצדיק - "עתה, הנך רשאי ללכת לאן שתחפוץ, שוב למקום בו השארת את האופנוע וראה שמאומה לא חסר בו, אך תדע לך נאמנה שמשבת זו והלאה אופנועך ישוב בשבת! שבוע טוב!". כחץ מקשת נשא הצעיר ורגלו אל אופנועו, הוא ניסה להתניעו וראה שאין הוא פועל כהלכה, אבל נגולה מעל ליבו ובשמחה רבה התיישב עליו ונסע לדרכו. ומאז, בכל ימות השבוע פעל האופנוע כתיקונו, אולם ביום שישי לעת ערב, כששבת המלכה פרשה כנפיה על היקום, נדם המנוע. הצעיר ניסה מספר פעמים להתניעו אך ללא הצלחה, בדק פה ושם ושוב ללא תועלת... הדבר היה מוזר בעיניו, עד שזכר בקורות אותו בשבת שחלפה, והחליט בדעתו ללכת לרבי מרדכי שרעבי ולשאלו מה לעשות? בקור רוח נענה לו הצדיק ואמר - "הרי אמרת: לך כבר בשבוע שעבר, שאופנועך שומר שבת, ולכן ביום המנוחה עליו לנוח, וממילא הוא לא יסע לעולם בשבת". הצעיר עמד משתאה ומחריש למשמע אוזניו, וזא פנה אליו הרב - "בני, בני, דע לך כי נשמה גבוהה בקירבך, חדל לך מפשע ורשע... שב נא פה עימנו... חזור בתשובה...". דבריו הנוקבים של הצדיק, ירדו לחדרי ביטנו של הצעיר שראה לפניו אישיות נאצלת מרוממת מעם, המבליגה על מעשי התנכלות ורשע כלפיה, ובאהבת ישראל הלוהטת בקירבה משפיעה ומקרינה אור יקרות סביבו, הרהורי תשובה הציפו את ליבו והחליט לחזור בתשובה. אט אט, התקרב הצעיר החילוני לצדיק, וזנח את דרך חייו הנלוזה, עד שהחל לנהל אורח חיים חדש.

(תורת הפרשה)

מסופר על הגאון המקובל רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, שבאחת השבתות יצא מבית הכנסת בלויית קהל חסידיו לכיוון ביתו, כשמצנפת מבריקה לראשו, גלימת משי עוטפת את ראשו וכולו אומר הוד והדר. אט אט פסעה החבורה במורד הרחוב לביתו של הצדיק. לפתע הגיח מן הסמטה הסמוכה רוכב אופנוע פזיז ומהיר, הלה היה חילוני המרוקן מכל תוכן ומערכים יהודים, ובראותו את החבורה שבמרכזה צעד איש שיבה ונשוא פנים, החליט להתנכל להם ולהפריעם בדרכם. תחילה הפעיל את הצופר אשר הרעים בקולו, ולאחר מכן התניע את האופנוע בקול רעש גדול ונסע בראוותנות בין המתפללים שפנו מיד לצדדים. תלמידיו של רבי מרדכי שרעבי, מעינם חמרמו לנוכח התנהגותו הפרועה של הצעיר, וזעקת חמס פרצה מפיהם - למה תשבית לנו את קדושת השבת, מדוע תתנכל לנו? והרב שרעבי הגם שראה את התנהגותו המחפירה של הצעיר שרמס בריש גלי את השבת, מכל מקום דן אותו לכף זכות והרגיע את תלמידיו, שהצטופפו זועמים ונוכאים סביבו באומרו - "הניחו לו, הוא לא אשם! האופנוע שלו אשם... הניחו לו...". בטרם עיכלו התלמידים את הדברים ששמעו מפי הצדיק, וכבר ראוהו פונה וממשיך בדרכו, בלא אומר ודברים מצטרפו אליו עד הגיעם לביתו, שם נפרדו ממנו בברכת שבת שלום. אחד המלווים שחזר לביתו דרך בית הכנסת, ראה את אותו צעיר חילוני עומד באמצע הכביש, רכון על אופנועו ומנסה להפעילו. הצעיר ניסה שוב ושוב להתניע את האופנוע אך לשוא, המנוע דמם לחלוטין. הבין המלווה שבידו של הצדיק בענין, פנה לצעיר ואמר לו - לשוא תגיע להפעיל את האופנוע, הוא לא יסע, אתה פגעת בכבוד הצדיק הרב מרדכי שרעבי, בכך שנסעת בינינו, והוא אמר עליך שאינך אשם רק אופנועך אשם, ועליך לבקש ממנו מחילה וסליחה. הבחור ניסה להתניע את האופנוע שוב אך נכשל, ואז החליט לחלות את פני הצדיק, כבושת פנים הלך הלה לבית הרב, ובאמצעות הרבנית התנצל על התנהגותו הפראית וביקש את סליחת הצדיק וברכתו לאופנוע הדומם. רבנו שחק לשמע משאלתו המשונה של הצעיר, וציוה להכניסו לחדרו. באהבת ישראל שפעלה בקירבו, קרב הרב את הצעיר אליו ובמאור פנים אמר: "בוא שני עם ותאכל עימנו סעודת שחרית". מבוכתו של הצעיר גברה, הלה לא הבין מה פשע הכיבודים שחולקים לו, וזאת לאחר שהוא בודון לב התנכל לרב ולבני חבורתו. דקות ארוכות חלפו

זוידת השבוע

מהיכן למדנו שרחמנא ליבא בעי - אין רצון ה' אלא בכוננת הלכ?

את התשובות יש לשלוח לפקס: 03 558 4485 בין הפותרים נכונה יוגרל (אחת לחודש) אוגדן של עלוני יישא ברכה

פתרון החידה מפרשת ויקהל פקודי: לט, לג ברשי"י.

והייתם לי סגולה

כתוב בכוננת האר"י זצ"ל - המעביר ציצית על עינו בשעת קריאת שמע, מובטח שלא יבוא לידי סמיאת עיניו. והמסתכל בציצית, זוכה לקבל פני השכינה, וטוב להשגה גדולה ומביא לידי יראת שמים.

(סגולות ישראל בשם ספר הזכירה)

מדברי ראש הישיבה הרב ר' יוסף מוגרבי שליט"א

החינוך הבנים

כוזצים ביד גיבור

אומר דוד המלך: "כחיצים ביד גיבור כן בני הנעורים". מדוע ממשיך דוד המלך את בני הנעורים לחיצים ביד גיבור? וכי מה הקשר בין נערים לחיצי גיבור?

א. דורשי רשומות הסבירו כך: כשהגיבור רוצה לקלוע במטרה, לפני מתיחת הקשת ויריית החץ, עליו להסתכל ולכוין היטב את החץ למטרה, ורק אז יהיה סיכוי שיקלע במטרה. אך לא יעלה על הדעת שהגיבור יירה את החץ ורק אחר כך יכוין את החץ למטרה כי אחרי שיצא החץ מתחת ידו, אין לו כל שליטה. כן כל עוד הילד תחת חסותם ושליטתם של ההורים, יש סיכוי ואפשר לכוין אותו ולעצב את אישיותו, אבל כשאך יצא מרשותם, אין כל סיכוי לחנך אותו כפי חפצם, שכן הוא ברשות עצמו.

ב. הגאון רבי צבי פסח פרנק זצ"ל מסביר הסבר נוסף, גיבור הרוצה לקלוע למטרה, הסיכוי גדול יותר כשהוא מצמצם פער, ככל שמתקרב והטווח למטרה קצר, יש יותר סיכוי לקליעה. לא כן כשמתרחק מהמטרה הרי ככל שיתרחק, כן הסיכוי יהיה רחוק יותר.

כן ממשיך דוד המלך ביחס לחינוך, אם ההורים תופסים מרחק ולא מתקרבים ומתחברים לילד, אינם מרעיפים עליו חום ואהבה, ורק נותנים הוראות מרחוק ומסתכלים עליהם מלמעלה, הסיכוי יהיה קטן וכושל. אין ספק, שחינוך צורך זמן ומאמץ, הרבה דרישה וחקירה, הרבה סבלנות, וכגודל הציפייה כן גודל ההשקעה, ואכן "הזורעים בדמעה ברינה יקצורו". עמלינו אלו הבנים, בחניך יש וצריך להשקיע המון עמל. ובלבד שהנוף האנושי לא יקלקל את פרי עמלו. "משנכנס אב ממעטים בשמחה". זה לא כל כך פשוט להיות אב. משנולד הבן, אומנם מאחלים כולם להורים ברכת "מזל טוב", אך מאידך חייבים לדעת שלא רק לנולד מאחלים מזל, עלינו לכוין גם להורים שיזכו למזל על מנת להצליח בבן הנולד לחנכו כנאה וכיאה, שכן מעכשיו עומדות בפניהם משימות שאינן קלות ופשוטות. ולמרות הכל כאשר נכוין הכל מקטנות, הרי שנזכה להבטחת רבותינו: "גם כי יזקין לא יסור ממנה".

שלום בית

מהו כבוד אמיתי?

בספר "עולם חסד יבנה", מסופר שפעם כאשר הרבנית של רבי שמואל סלנט זצ"ל תלתה כביסה לאחר ימי מחלה, ניגש אליה בעלה הרב לעזור לה. הרבנית התנגדה בכל תוקף שרבה של ירושלים יעמוד ויתלה כביסה, באומרה שזה חילול כבוד התורה. השיב לה: הרי את אחרי מחלה ואסור לך להתאמץ, ואילו לשכור עוזרת, אין משכורת מספיקה לך, לכן אני רוצה לעזור לך בעצמי, וזה לכבוד התורה.

והנה קמו בדורינו אנשים "תרבות חטאים", אשר מלמדים שאין "כבודו" של הגבר להיות לעזר לאישה בתפקידי הבית וכלשונם הלא טהורה: אנחנו בחוץ והן בפנים! די לי במה שאני מביא פרנסה! גם בבית אעבוד?

ואם יתבוננו בדברי חז"ל ובמעשיהם של גדולי ישראל, יבינו גודל טעותם, יתרחקו מגסות רוח זו ויואלו להועיל לבת זוגם בעבודת הבית.

אין כונתנו חלילה שהאישה "תנצל" טוב ליבו של בעלה ותלך לטיולים ושעשועים ותפיל הכל על הבעל, אלא להיפך! היא תקיים כל חיוביה הכתובים בשולחן ערוך, והוא יהיה לה לעזר ויסייע בגידול הילדים ובעבודות הנצרכות, שיתוף זה יביא לקשר בריא ומועיל בין בני הזוג. הערכה ואהבה יהיו מנת חלקם, ותשרה השמחה בביתם.

אמרי שפר

- *הרה"ק רבי אשר צבי מאוסטרהא אומר: המסתכל בגדלות ה', מגיע אל היראה האמיתית.
- *הרה"ק רבי אהרן מקרלין אומר: כשיש לאדם יראה - מה טוב. כשאין לו חס ושלום - צריך להיות ביראה ופחד.
- *הבעל שם טוב הקדוש אומר: יראה חיצונית הנופלת על האדם, מטרתה לעוררו אל היראה הפנימית.
- *הרה"ק רבי מנדל מויטבסק אומר: יראת חטא פירושה שירא מן החטא ולא מן העונש כי העונש הרי הוא רפואתו.

(פתגמים נבחרים)

על כן יאמרו המושלים - משל ונמשל

ביקש למנוע את הסחיבה, אבל ידו היתה תקועה בשרוול הסורר. הגנב אחז בתיק ויצא מעדנות מן החנות. ביקש הנער לרדוף אחריו, אבל בעל החנות עצר בעדו: "לא, אדוני! אתה לא יוצא מהחנות עם החליפה שלי... לא מעניין אותי דבר, קודם תפשוט את החליפה". עד שהשתלף ממנה, ועד שיצא, נעלמו עקבות הגנב... שירך דרכו חזרה לחנות הכלבו, לספר איך נפתה ונפל בפח... ליבנו לאותו שליח. תמים ומסכן כל כך! ואם נזכור שזה **משל** אודותינו, נזדהה עימו שבעתיים: הגנב, הוא היצר הרע. האוצר, בן חוויות ליל הסדר הקדוש והשגותי המרוממות. אין היצר הרע מוכן שנזכר בהן, ויעשה הכל כדי לחטפן מעימנו. אך כיצד, באיזה אופן? אין פשוט מזה: מסבך הוא אותנו "בחליפה", בטרדות החולין שאנו שביימים בהם, בכל הדאגות והתוכניות, הביצועים והתסכולים, התקוות והאכזבות, הניסיונות והכישלונות, העצבים והמתחים האופפים אותנו כפקעת אטומה. ואז איננו יכולים לאחוז בהשגות החג ולחוש ברוממותו. הגנב נוטל את התיק בשלמותו ויוצא מעדנות, ואנו אבודים וחסרי אונים. ליל הסדר הקדוש "עובר מעל ראשנו", "הגנב" חוגג את נצחוננו, ואנו מפסידים... לא השנה, השנה לא נכנס למלכות. השנה נאחז בהשגות בכל כוחנו. נבוא לחג מוכנים כדבעי, ונקלוט כל השגותיו לרוב אורה ושמחה!

(מעין השבוע)

המגיד מדובנא זצ"ל נקט במשל. מעשה בגנב שלטש עין למלקוח נכבד. בחנות כלבו ענקית היה מחזור מכירות עצום. בכל יום, עשר דקות לפני סגירת סניף הבנק הסמוך, היה הנער השליח יוצא מהחנות ובידו תיק תפוח ממזומנים והמחאות לרוב. אילו אך יכול היה לשים עליו ידו! אך כיצד ניתן לזכות בתיק? החנות הומה אנשים, הרחוב גדוש עוברים ושבים וסניף הבנק לקוחות! כעשרים דקות לפני סגירת הסניף, סר הגנב לחנות הסמוכה, חנות חליפות יוקרתית. "המעביד שלי זקוק לחליפה נאה", אמר, "אך אין לו פנאי לבוא למדוד", השמעם. "כך אי אפשר למכור", השיב בעל החנות, "חייב אני לדעת את המידה". חשב 'הקונה', ומצא עצה: "אעמוד בפתח החנות, וכשאראה אדם שמידותיו זהות אודיעך". עמדו שניהם וסקרו את העוברים ושבים, ואז ראה הגנב את הנער השליח יוצא מחנות הכלבו ותיקו בידו. "הנה", הצביע לעברו, "ממש תואם! זה הגודל". המוכר הביט בעין מקצועית: "חמישים ויש, כמדומני". עודם מדברים, והנער השליח עמד לחלוף על פניהם. "סלח לי", פנה אליו הגנב, "אולי תוכל לעשות טובה? הכנס לרגע ומדוד חליפת יוקרה!". למדוד חליפה, למה לא. נכנס, והמוכר העמידו ליד הראי התבונן בו והתענג על מראהו, והמוכר השיט לו חליפה נאה. חייב הוא להכניס ידיו לשרוולים, אבל תיק הכסף בידו. הניח לרגע את התיק למרגלותיו, תחב יד אחת, ושניה, ולפתע גחן הגנב ותפס בתיק. "גנב, גנב", קרא הנער בחרדה.

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

- ✓ כלים שמשתמשים בהם במשך כל ימות השנה בחמץ, אסור להשתמש בהם בפסח מבלי שיכשירם, וכפי תשמישו של הכלי, כך הכשרו כגון כלים שהשתמשו בהם ברוטב רותח, הכשרם על ידי הגעלה במים רותחים כי כבלעו כן פולטו!
- ✓ כלי חרס שהשתמשו בהם חמץ בחמין, אין מועיל להם שום הכשר לא הגעלה ולא ליבון, שהתורה העידה על כלי חרס שאינם פולטים את האיסור שבלעו, ולכן יש להצניעם במקום מיוחד עד לאחר הפסח, כדי שלא ישכח וישתמש בהם בימי הפסח, וטוב לסגורם בארון מיוחד ולהצניע המפתח. אבל אם השתמשו בכלי חרס צבונן, כגון ששמו שכר שעורים (בירה) בחביות חרס ונשתהו שם כ"ד שעות, אפשר להכשירם על ידי עירוי ג' ימים במים צוננים, שימלאום מים צוננים למשך כ"ד שעות ואחר כך ישפכם, ויחזור וימלאם מים לכ"ד שעות, ואחר כך ישפכם, ושוב יעשה כן פעם שלישי ואז הוכשרו לפסח, ואם הגעילים הוכשרו בכך.
- ✓ כלי פורצלין (פרפורי) דינם ככלי חרס, ואם נשתמשו בהם בחמין, אין הגעלה מועילה להם כלל, וכמו שכתוב שיש להחמיר בכלי החרסיה המצופים כעין פורצלין שהם אסורים ככלי חרס ממש. ומכל מקום הכיור שרוחצים בו הסירים והצלחות, אפילו הוא מחרסיה, יערה עליו רותחים ואז מותר להשתמש בו בפסח.
- ✓ כלים שמשתמשים בהם על ידי האש כגון שיפודים ואסכלאות וכיוצא בהם, צריכים ליבון באש עד שיהיו ניצוצות אש ניתזים מהם, או עד שתסור קליפתם העליונה, ואם הם ארוכים הרבה שלא יכול להכניסם כולם בתוך האש - יכול ללבן באש חצי ממנו ואחר כך ילבן את החצי השני.
- ✓ כל תנור חשמלי או תנור של גז, ישנהו מעת לעת (עשרים וארבע שעות) לפני הכשרו, וימנע מלהשתמש בהם חמץ, ואחר כך יקנה אותו היטב שלא ישאר בו כל חשך חמץ בעין, ויסיקנו היטב במידת החום הגבוהה ביותר במשך שעה, ובזה יוכשר להשתמש בו בפסח. אולם התבניות שאי אפשר ללבן באור עד שיהיו ניצוצות ניתזים מהם, יקנה חדשים לפסח. וסיר עוגה שאופים בו עוגות כיון שאינו יכול להחזיק מעמד בליבון - יש לקנות סיר עוגה חדש לפסח.
- ✓ סירים ויורות שמבשלים בהם צריכים הגעלה בכלי ראשון שעל האש שהמים בתוכו רותחים, וקודם ההגעלה צריך לרחצם ולשפשפם היטב מכל לכלוך וחלודה, וסיר לחץ אפשר להכשירו על ידי הגעלה, וכן הגומי שבכסוי יש להגעילו לאחר שניקה היטב. ואזוני הכלים שתקועים בהם על ידי מסמרים, יש להסיר מהם כל לכלוך וזוהמה ולשפשפם במי אמה ובורית כדי לנקותם, ורק לאחר מכן יגעילם עם הכלים. וכן צריך להגעיל את ידיות הכלים וכן את מכסאות הסירים והקדרות.
- ✓ סכיני מטבח מגעילים בכלי ראשון, אפילו העבירוהו מעל האש, ובלבד שיהיו המים חמים שהיד סולדת בהם. ואם הניצב של הסכין (הקתא) מחובר על ידי מסמרים, יש לנקותו היטב על ידי שפשוף במי אמה ובורית ואחר כך יגעיל הסכין עם הקתא. ומי שאפשר לו יקנה סכין מיוחדת לפסח. ומחבת שמטגנים בה על ידי שמן, דיה בהגעלה בכלי ראשון ואינה צריכה ליבון. ויש המחמירים ללבן את המחבת בליבון קל (שהקש נשרף עלי מבחוץ) והחמירי לבנה - תבוא עליו ברכה. ואחינו האשכנזים מחמירים להצריכה ליבון קל.
- ✓ החצובה דהיינו הברזל שאצל האש שגופתים עליו את הסיר או המחבת - יש לנקותה היטב ולהגעילה ברותחים, ואם עירה עליה רותחים מכלי ראשון - הוכשרה בכך. והוא הדון לכירים של גז שיש להכשיר החצובה על ידי הגעלה, וכן מקום האש יגעילו ברותחים לאחר ניקוי ושפשוף היטב. פלטה חשמלית די שיערה עליה מים רותחים מכלי ראשון ואינה צריכה ליבון.
- ✓ צלחות וקערות של מתכת שמערים לתוכם תבשיל מהקדירה, די להכשירם על ידי עירוי רותחים מכלי ראשון עליהם, אבל אם מערה עליהם מכלי שני לא הוכשרו בכך לפסח, וצלחות של מתכת וכן כפות שאין דרך להשתמש בהם אלא בכלי שני, דהיינו שרגילים לערות את התבשיל מתוך הסיר או הקדרה לתוך קערה גדולה, ומן הקערה נותנים אל תוך הצלחות, די להכשיר צלחות וכפות אלו בכלי שני, דהיינו שיערו רותחים מכלי ראשון אל תוך קערה גדולה, וכניסו לתוכה את הצלחות והכפות הללו. ומדוכה (מכתשת) בין של אבן בין של מתכת מותרת בהגעלה, לאחר שניקה אותה היטב ובפרט בפנים, ויש אומרים שאין להכשירה על ידי ליבון, פן יחוס עליה שמא תפקע ולא ילבנה כראוי.
- ✓ כלי עץ וכלי אבן וכלי עצם דינם ככלי מתכות להכשירם בהגעלה, או בעירוי מכלי ראשון או בכלי שני, כפי שהשתמשו בהם בשאר ימות השנה. וכלי אימאיל (זינגו), שהוא פח מצופה בחומר לבן או צבעוני, אפשר להכשיר בהגעלה, וטוב להחמיר ולהגעילו ג' פעמים, דהיינו שיכניסנו לרותחים ויוציאו, ויחזור פעם שנית להכניסו ולהוציאו, ויחזור פעם שלישית להכניסו ולהוציאו ודיו. ומותר להשתמש בכלים חדשים מצופים, צבעוניים, ואין שום מנהג אצלנו להחמיר בזה.

(הבית היהודי)

הלכות פסח מרובות ולכן צריך כל יהודי ללכת לשיעורי תורה או ללמוד בספרי הפוסקים המדברים בעניין.